

skal, naar vi komme dertil, gaa nærmere ind herpaa, hvis det ønskes; men Ordføreren nedlagde da paa Bertallens Vegne den bestemteste Protest imod, at de Aftaler, som den Gang vare foreløbig trufulde, bragtes til Udførelse; anderledes kunde paa det Tidspunkt disse Forhold ikke gjøres. Nu foreligger der for Gjedserbanens Vedkommende en af denne Minister under 1ste Juli 1886 approberet Forpagtningskontrakt, og første Gang foreligger i Aar et Regnskab, hvorefter man ser, hvad Forpagtningskontrakten viser. Nu er Tidspunktet til at tage dette Spørgsmaal fat, just nu er det Tid at tage den Protest op, som blev nedlagt. Den Gang fandt Ordføreren i hele sin Fremstilling, at det var under Thingets Værdighed at lade Sligt passere. Nu have Tiderne imidlertid forandret sig — nu finder Ordføreren, at det er under Thingets Værdighed ikke at lade Sligt passere! Hvad Sagen i Aar, Ribe-banen, angaar, ser man, at denne — jeg havde nær sagt — famøse Kontrakt, som nu er forelagt os, er bleven sluttet forud for Koncessionens Givelse. Man ser, hvor snildt det lyder — det er kun et Aar Lint, som jeg maaste nok maa læse op. Det hedder jaaledes, at i Forventning om, at der maa blive meddelt vedkommende Entreprenør „Koncession paa Anlæg af en Jernbane fra Ribe til Landgrændsen af saadant Indhold, som er angivet i det herved heftede Koncessionsudkast, afflutte Undertegnede, Indenrigsministeriet paa Statsbanernes Vegne“ o. s. v. „følgende Overenskomst om bemeldte Banes Drift“. Altsaa forud for Koncessionen, i Forventning om, at den vil blive givet, og i Henhold til et Udkast, som han vil indsende til allerhøjeste Stadfæstelse, binder Ministeren sig til at give disse 40,000 Kr., med andre Ord 4⁹/₁₀ pCt. af det højeste Maximumsbetrag, der kan være Tale om. Men er det ganske i Flugt med og i fuld Konsekvens med, hvad Folkethinget har gjort ved Gjedserbanen og det Forhold, det tog i Hjør? Nei, det er netop Konsekvensen fra Folkethingets Forbehold ved tidligere saadanne Leiligheder, jeg her fuldstændig savner. Man siger det ene Aar Noget, og saa gaar man fra det igjen; forlanger Regjeringen en eller to Gange Noget, saa tager den det enten selv, eller faar det senere bevilget af Folkethinget. Konsekvensen er

borte, og det er Følgen af den i det hele og store forandrede Politikk overfor Provisorierne og Provisorie-Ministeriet, men der behøver dog ikke at finde en fuldstændig Kuldkastelse Sted af et tidligere sagligt Skjøn paa de sagligt foreliggende Forhold, navnlig ikke paa et Tidspunkt, hvor der tales om saglig Forhandling. Lad kun Spørgsmaalet foreligge, ikke om provisorisk eller ikke-provisorisk, men kun om en Handling af en konstitutionelt ansvarlig Minister uden Hensyn til, om han staar i et Provisorie-Ministerium eller ikke. Dette er et Spørgsmaal, som jeg ønsker bedømt og behandlet rent sagligt uafhængigt af Politikk. Den ærede Ordfører taler om, at det skulde være gjort ved provisorisk Lov. Jeg maa dog fralægge mig enhver Andel i den Mening, at Ministeriet ved provisorisk Lov skulde kunne anlægge ogsaa Jernbaner; blev den provisoriske Lov forkastet, laa Jernbanen der jo alligevel. Lad os blot komme tilbage til Regjeringer, der følge den gamle Tradition i Forståelsen af Grundloven og af de lovlige bestaaende administrative Begrænsninger lige overfor Lovgivningsbegrænsningerne; saa kunde vi komme til at arbejde igjen trods Meningsforskjelligheder og forskjellige saglige Bedømmelse, men naar man ser, at det gaar hulter til bulter med alle Begreber baade i det Store og i det Mindre, saa gad jeg dog nok vide, hvilken Velgjælselse der skal komme ud deraf. Man behøver dog ikke at slaa alle sine Principer og Standpunkter i Stykker med Hensyn til Administrationsforholdene, fordi man nu en Gang er slaaet ind paa en anden Vej med sin Storspolitik. Jeg gjentager derfor, hvis de Herrer ikke ville bekræfte Ministeriets vilkaarlige, fra alle Sider set retsstridige, Statskassens Interesser kræntende og med Hensyn til moralske Begreber betænkelige Fremgangsmaade, saa negt de 40,000 Kr., her er Tale om! Den ærede Ordfører er jo nu kommen tilbage fra det, han indledede sin Diskussion med, nemlig at en saadan Regtelse vilde standse Jernbanen og Postforbindelsen, idet han nu kun siger, at Regtelsen kunde foranledige en Proces mellem Entreprenøren og Ministeriet. Ja, hvorfor i Alverden skulde vi være bange for denne Proces? Fordi de Herrer have indgaaet denne Kontrakt, en Kontrakt, som jeg nok